บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

สรุปการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปริมาณการใช้และความถูกต้องของการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อวิเคราะห์ปริมาณการใช้และความถูกต้องของการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูง กลาง และต่ำ

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยสุ่มโรงเรียนในแต่ละกลุ่มโรงเรียน ซึ่งมีทั้งสิ้น 8 กลุ่มโรงเรียน จำนวน 101 โรงเรียน มาร้อยละ 10 ของจำนวนโรงเรียนทั้งหมดในแต่ละกลุ่มโรงเรียน ได้ตัวอย่างประชากรโรงเรียนจำนวน 8 โรงเรียน แล้วสุ่มรายชื่อโรงเรียนทั้ง 8 โรงเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จากนั้นสุ่มตัวอย่างห้องเรียน โดยสุ่มมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ได้ตัวอย่างห้องเรียน ทั้งสิ้น 8 ห้องเรียน มีนักเรียนโดยประมาณห้องเรียนละ 50 คน ได้กลุ่มตัวอย่างขั้นต้นของการวิจัยทั้งหมด จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และวัดกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบบทดสอบฉบับนี้ได้รับการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และครอบคลุมประเภทของกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษา จากอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน นอกจากนั้นผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร 2 ครั้ง

ได้แบบทดสอบ จำนวน 47 ข้อ ซึ่งมีค่าระดับความยากระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป แบบทดสอบฉบับนี้ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.94

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษและวัดกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษไปใช้กับตัวอย่างประชากร แล้วนำกระดาษคำตอบของตัวอย่างประชากรทั้งหมด มาตรวจให้คะแนนในส่วนที่วัดความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำเป็นคะแนนมาตรฐานที (T-Score) เรียงลำดับคะแนนจากน้อยไปหามาก แบ่งกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ ด้วยวิธีการ 27 % ได้จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง 109 คน นักเรียนในกลุ่มต่ำ จำนวน 113 คน และนักเรียนในกลุ่มกลางซึ่งอยู่ระหว่างกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ จำนวน 178 คน จากนั้นผู้วิจัย นำคะแนนจากแบบทดสอบวัดกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรนักเรียนทั้งหมด และตัวอย่างประชากรนักเรียนที่จำแนกตามความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูง กลาง และต่ำ มาวิเคราะห์แจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เลือกใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประเภทการวิเคราะห์คำปริมาณมากที่สุด คือ รากศัพท์ และน้อยที่สุด คือ อุปสรรค แต่นักเรียนเลือกใช้กลวิธีประเภทดังกล่าวได้ถูกต้องมากที่สุด คือ ปัจจัย และน้อยที่สุด คือ รากศัพท์ ส่วนประเภทการวิเคราะห์ปริบท นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เลือกใช้กลวิธีปริมาณมากที่สุด คือ การสรุปความ และน้อยที่สุดคือ การกล่าวซ้ำ แต่นักเรียนเลือกใช้กลวิธีประเภทดังกล่าวได้ถูกต้องมากที่สุด คือ การยกตัวอย่าง และน้อยที่สุด คือ คำจำกัดความ

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประเภทการวิเคราะห์คำ กลุ่มสูง และกลาง ใช้กลวิธีปริมาณมากที่สุด คือ ปัจจัย กลุ่มต่ำใช้กลวิธีปริมาณมากที่สุด คือ รากศัพท์ กลุ่มสูง กลาง และต่ำ ใช้กลวิธีปริมาณน้อยที่สุด คือ อุปสรรค แต่กลุ่มสูง กลาง และต่ำใช้กลวิธีได้ถูกต้องมากที่สุดคือ ปัจจัย และใช้กลวิธีถูกต้องน้อยที่สุดคือรากศัพท์ ส่วนประเภทการวิเคราะห์ปริบท กลุ่มสูง กลาง และต่ำใช้กลวิธีปริมาณมากที่สุด คือการสรุปความ และน้อยที่สุดคือการกล่าวซ้ำ แต่กลุ่มสูง และกลางใช้กลวิธีได้ถูกต้อง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มากที่สุดคือ การยกตัวอย่าง กลุ่มต่ำ คือ การสรุปความ ส่วนกลวิธีที่ใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุดของกลุ่มสูงคือ การกล่าวซ้ำ กลุ่ม กลาง คือ คำจำกัดความ และคำเหมือน / คำตรงข้าม และกลุ่มต่ำ คือ คำเหมือน / คำตรงข้าม

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้ คือ

1. จากผลการวิจัย พบว่า ประเภทการวิเคราะห์คำ (Word Analysis) กลวิธีที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากที่สุด คือ ปัจจัย (Suffix) และน้อยที่สุด คือ รากศัพท์ (Root) แตกต่างจากงานวิจัยของอำไพพิศ วรโสพรรณ (2526) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรากศัพท์ (Root) สูงสุด และปัจจัย (Suffix) อยู่ในลำดับเกือบสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ งานวิจัยของอำไพพิศ วรโสพรรณ (2526) นั้น เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง เมื่อผู้วิจัยสอนและเน้นในด้านการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์แก่นักเรียน ผลของการวิจัยจึงแตกต่างกัน

และจากผลการวิจัย ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เลือกใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากปัจจัย (Suffix) ได้ถูกต้องมากที่สุด อาจเป็นเพราะนักเรียนสามารถคาดเดาความหมายได้จากความหมายของคำหลัก (Base Word) โดยทั่วไปปัจจัย (Suffix) แม้จะมีความหมาย แต่เมื่อเติมปัจจัย (Suffix) หลังคำหลัก (Base Word) แล้ว ในด้านความหมายของคำศัพท์ก็ยังคล้ายคลึงกับความหมายเดิม การเติมปัจจัย (Suffix) หลังคำหลัก (Base Word) ทำให้คำหลัก (Base Word) นั้นเปลี่ยนชนิดของคำ (Part of Speech) จากชนิดหนึ่งไปเป็นอีกชนิดหนึ่ง เช่น เปลี่ยนจากคำกริยา (Verb) ให้เป็นคำนาม (Noun) เท่านั้น ดังนั้นนักเรียนจึงใช้กลวิธีในด้านปัจจัย (Suffix) ได้ถูกต้องมากที่สุด

ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า รากศัพท์ (Root) เป็นกลวิธีที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุดนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนได้รับการฝึกฝนในด้านนี้น้อย นอกจากนั้นภาษาอังกฤษมีคำศัพท์มากมายประมาณสองในสามที่มาจากรากศัพท์ลาติน (Latin Roots) และรากศัพท์กรีก (Greek Roots) (Donald W. Lee, 1970: 77) และรากศัพท์ (Root) เป็นส่วนหนึ่งของคำที่เป็นตัวหลักใช้สร้างคำศัพท์เพิ่มขึ้น และความหมายของรากศัพท์จะเป็นความหมายหลัก

ของคำศัพท์นั้น ถ้าเอารากศัพท์ (Root) ออกจากคำศัพท์ก็ทำให้คำศัพท์นั้นไม่มีความหมาย (Rod Ellis and Brian Tomlinson, 1972: 10) ดังนั้น เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกฝนกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านรากศัพท์ (Root) น้อย และนักเรียนรู้ความหมายของรากศัพท์น้อย นักเรียนจึงคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรากศัพท์ (Root) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า ประเภทการวิเคราะห์ปริบท (Contextual Analysis) กลวิธีที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากที่สุด คือ การยกตัวอย่าง (Example) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการยกตัวอย่าง (Example) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ โดยใช้คำศัพท์คำอื่น ๆ อธิบายประกอบความหมาย และให้ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมชี้เฉพาะ (Specific Concrete Example) นักเรียนรู้จักสังเกตคำชี้แนะเหล่านั้น นักเรียนก็สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายนั้นได้ถูกต้องมากขึ้น (Kathleen T. Mc Whorter, 1983: 271-278) นอกจากนั้น นักเรียนรู้คำชี้แนะ (Context Clues) เหล่านี้ ตัวอย่างเช่น such, for example, for instance นักเรียนก็สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์จากรายละเอียดเพิ่มเติมด้วยการยกตัวอย่างมาประกอบหลังกลุ่มคำเหล่านี้ได้ (Charles Mason, 1986: 1-3)

ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า ประเภทการวิเคราะห์ปริบท (Contextual Analysis) กลวิธีที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้ในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องน้อยที่สุด คือ คำจำกัดความ (Definition) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนอาจสับสน และมีปัญหาในการตีความหมายจากข้อความที่บอกความหมายโดยตรง ซึ่งอาจปรากฏอยู่ข้างหน้าหรือ ตามหลังคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายนั้น (ลินลี่ ลิมปะสุวัณณ และพิกุล บุณยรัตพันธุ์, 2536: 2-3) เมื่อนักเรียนไม่สามารถตีความหมายจากกลุ่มคำ หรือวลีที่บอกความหมายโดยตรงได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำจำกัดความ (Definition) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเภทการวิเคราะห์ปริบท (Contextual Analysis) กลวิธีที่นักเรียนเลือกใช้ปริมาณมากที่สุด คือ การสรุปความ (Summary) รองลงมาคือ การยกตัวอย่าง (Example) แต่นักเรียนเลือกใช้กลวิธีประเภทดังกล่าวได้ถูกต้องมากที่สุด คือ การยกตัวอย่าง (Example) รองลงมาคือ การสรุปความ (Summary) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งการยกตัวอย่าง (Example) และการสรุปความ (Summary) นักเรียนต้องคาดเดาความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายจากกลุ่มคำหรือวลี ที่บ่งบอกความหมายของคำศัพท์นั้น ยาง เฟงนิง

(Yang Fengning, 1994: 39-40) ชี้ให้เห็นว่า การสรุปความ (Summary) เป็นการคาดเดาความหมายคำศัพท์จากการสรุปสถานการณ์ ความคิด จากคำ วลี และประโยค ที่ประกอบคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายนั้น และลินลี่ ลิมปะสุวัณณ และพิกุล บุณยรัตพันธุ์ (2536: 2-3) ก็ชี้ให้เห็นว่า การยกตัวอย่าง (Example) นั้น นักเรียนก็ต้องตีความหมายจากกลุ่มคำ หรือวลีต่าง ๆ ที่ให้รายละเอียดเพิ่มเติม เพื่ออธิบายความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายเช่นกัน ดังนั้น นักเรียนอาจคิดโดยรวมว่าการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ต้องพิจารณาจากกลุ่มคำ วลี และประโยคต่าง ๆ นั้น เป็นกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการสรุปความ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงเลือกกลวิธีในด้านดังกล่าวปริมาณมากที่สุด ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ได้ถูกต้องมากที่สุดคือ การยกตัวอย่าง ทั้งนี้เพราะ การยกตัวอย่าง (Example) เป็นการบอกความหมายที่เป็นรูปธรรมชี้เฉพาะชัดเจนกว่า กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์จากการสรุปความ (Summary) ซึ่งนักเรียนต้องใช้ความคิดของตนประกอบกับข้อมูลที่ได้จากกลุ่มคำหรือวลีมากกว่า

4. จากผลการวิจัยที่พบว่า ประเภทการวิเคราะห์ปริบท (Contextual Analysis) กลวิธีที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษต่ำใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุด คือ คำเหมือน / คำตรงข้าม (Synonym / Antonym) แตกต่างจากงานวิจัยของ ฟานท์ แอนนี เฮย์ส (Fant Annie Hayes, 1986) ซึ่งพบว่า นักเรียนผิวดำ เกรดหก ในโรงเรียนประจำอำเภอโอคลาโฮมา เลือกใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำเหมือน / คำตรงข้าม ดีกว่าด้านอื่น ๆ ทุกด้าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไทยไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาเหมือนตัวอย่างประชากรในงานวิจัยของ เฮย์ส ปริมาณการรู้ความหมายคำศัพท์จึงน้อยกว่า ลี ซี เดทัน (Lee C. Deighton, 1973: 30-270) และจอห์น เฮคราฟ์ (John Haycraft, 1978: 48-49) ชี้ให้เห็นว่า คำเหมือน / คำตรงข้าม (Synonym/Antonym) เป็นการบอกความหมายคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย โดยการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือตรงข้าม ดังนั้นนักเรียนไทยที่มีปริมาณการรู้ความหมายคำศัพท์น้อยจึงไม่สามารถคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมายเหมือนกัน หรือตรงข้ามได้ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษต่ำ จึงเลือกใช้กลวิธีด้านนี้ได้ถูกต้องน้อยที่สุด

5. จากผลการวิจัยที่พบว่า ประเภทการวิเคราะห์ปริบท (Contextual Analysis) กลวิธีที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูง ใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุด คือ การกล่าวซ้ำ (Restatement) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนได้รับการสอนกลวิธีในด้านนี้น้อย อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2533: 6) ชี้ให้เห็นว่า ถ้านักเรียนได้รับการฝึกฝนด้านการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละบทเรียนสม่ำเสมอแล้ว นักเรียนก็จะรู้จักนำกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มาใช้แก้ปัญหาด้านคำศัพท์ที่นักเรียนไม่รู้ความหมาย และตรงกันข้ามหากนักเรียนได้รับการฝึกฝนน้อย นักเรียนจึงเลือกนำกลวิธีนั้นมาใช้เพื่อคาดเดาความหมายคำศัพท์ได้ถูกต้องน้อยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา

1.1 ควรจัดให้มีการสัมมนาครู-อาจารย์ ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ด้านการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ครู-อาจารย์ ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ได้มีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นควรสนับสนุน ห้องสมุดโรงเรียน หรือศูนย์ภาษาภาษาอังกฤษ ที่มีในแต่ละโรงเรียนได้จัดหา หนังสือ ตำรา หรือเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นเพื่อให้ครู-อาจารย์ ผู้สอนภาษาต่างประเทศ และนักเรียน ได้ใช้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม และพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครู-อาจารย์ผู้สอนภาษา

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูง กลาง และต่ำใช้กลวิธีประเภทการวิเคราะห์คำ (Word Analysis) ได้ถูกต้องน้อยที่สุดคือ รากศัพท์ (Root) และประเภทการวิเคราะห์ปริบท (Contextual Analysis) กลวิธีที่ใช้ได้ถูกต้องน้อยที่สุดของกลุ่มสูง คือ การกล่าวซ้ำ (Restatement) กลุ่มกลาง คือ คำจำกัดความ (Definition) และคำเหมือน / คำตรงข้าม (Synonym / Antonym) และกลุ่มต่ำ

คือ คำเหมือน / คำตรงข้าม (Synonym / Antonym) ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะครู-อาจารย์ผู้สอนภาษา ดังนี้

2.1 ควรให้ความสำคัญกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น ครู-อาจารย์ผู้สอนภาษาควรสอนนักเรียนด้านคำศัพท์ในแต่ละบทเรียน โดยฝึกฝนนักเรียนในด้านการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้น ดังนี้คือ สอนเน้นกลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากรากศัพท์ (Root) สำหรับนักเรียนกลุ่มสูง กลาง และต่ำ และฝึกฝนนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น สำหรับนักเรียนในแต่ละกลุ่ม คือ กลุ่มสูงได้แก่ การกล่าวซ้ำ (Restatement) กลุ่มกลางคือ คำจำกัดความ (Definition) และคำเหมือน / คำตรงข้าม (Synonym / Antonym) และกลุ่มต่ำ คือ คำเหมือน / คำตรงข้าม (Synonym / Antonym)

2.2 ควรสร้างแบบฝึกหัด และสร้างแบบทดสอบเกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยมุ่งเน้นกลวิธีในด้านที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหามาก คือ กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรากศัพท์ คำจำกัดความ การกล่าวซ้ำ และคำเหมือน / คำตรงข้าม ให้มากขึ้น นอกจากนั้น ควรจัดให้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถของนักเรียนด้านคำศัพท์สม่ำเสมอ เช่น การแข่งขันทายคำศัพท์ปริศนา (Word Puzzle) เพื่อกระตุ้นและส่งเสริมนักเรียนให้สนใจ และเห็นความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและการใช้กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวิเคราะห์กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละระดับการศึกษา และในเขตการศึกษาอื่น

3.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษแต่ละประเภท แบบการวิจัยเชิงทดลอง